

Indremisjonsforbundet

Generalsekretæren

30.10.07

Vurderinger om ImF og kirkesituasjonen

Det følgende er utdypende notat om de vurderingene som er presentert i egen kortversjon.

1. Innledning.

Denne høsten har flertallet i kirkerådet og blant biskopene gitt til kjenne anbefaling om at mennesker som lever i lesbisk eller homofilt¹ partnerskap, kan inneha alle stillinger og tjenester i Den norske kirke. Saken forelegges Kirkemøtet nå i november d.å. Flertallets anbefaling er et alvorlig brudd med bibeltro teologi.

Indremisjonsforbundet har etter ønske fra mange drøftet situasjonen. Dette notatet er skrevet av generalsekretæren til ImFs styreråd fredag 26. oktober d.å. Forbundsstyret har også drøftet notatet og gitt sin tilslutning til hovedlinjene. Lørdag 27. oktober hadde Forbundsstyret møte med sekretærer og formenn for ImFs kretser. Her ble synspunktene presentert. Møtet gav enstemmig positiv respons. På denne bakgrunn har styrerådet gjort endelig vedtak om innholdet.

Mange spør om vurdering og råd i denne situasjonen. Vi som har fått åndelig lederansvar på forskjellig plan i Indremisjonsforbundet (ImF) drøfter denne situasjonen nøye. Det er også god kontakt mellom misjonsorganisasjonenes ledere. Saken vil bli drøftet i flere fora både før og etter Kirkemøtet i november d.å. Det som skrives videre her, er både våre råd til misjonsfolket, og våre vurderinger inn i de forestående samtale.

2. Det handler om Bibelens autoritet.

I januar 2006 la Den norske kirkes lærenemnd fram sin vurdering av homofilspørsmålet relatert til Bibel og bekjennelse. Konklusjonen var at nemnda delte seg på midten i sine anbefalinger. Halvparten endte opp med å si ja til åpning for homofilt samliv og den andre halvparten med nei. Det mest overraskende i nemnda var at flere biskoper som før hadde sagt nei, nå var kommet over på motsatt side – og det uten tilsynelatende ny eksegetisk innsikt. Det gikk også fram av nemndas konklusjoner at dette var to uforenlige syn.

Det mest oppsiktsvekkende med Lærenemndas delte innstilling var at hele nemnda var innforstått med hva Bibelen sier, og at en ikke kan finne bibelord som legitimerer ja til homofilt samliv. Likevel anbefalte halve nemnda nettopp det. Lærenemndas konklusjoner viser med all tydelighet at det er uenighet om Skriftens autoritet som ligger bak. Det store skillet i Den norske kirke (og mange andre sammenhenger) bunner i ulikt bibelsyn. Der mennesker avskriver Bibelens lære, tar en seg lett lære etter eget forgodtbefinnende. Det gjelder spørsmålet om samlivsetiske veivalg som andre lærespørsmål.

Vi gav sammen med mange andre klart uttrykk for at de i lærenemnda som sa ja til homofilt samliv, hadde satt seg ut over Bibel og bekjennelse. Deres lære er vrang og vi kan ikke ha åndelig fellesskap med eller åndelig tillit til de som lærer i strid med bibelsk lære.

---

¹ Selv om vi i notatet veksler mellom uttrykkene homofil (for hankjønn) og lesbisk (for hunkjønn), er både hankjønn og hunkjønn alltid med i innholdet.

Vi oppmuntrer til troskap mot Guds ord. Bibelen – det profetiske og apostoliske ordet er Guds inspirerte åpenbaringsord – har all autoritet i spørsmål som gjelder kristen lære og liv.
2Tim.3:16 Joh.16:13

Bibelen sier tydelig at homofilt samliv ikke er ”naturlig samliv” mellom mennesker. Rom.1:20ff. Bibelen konkluderer med at homofilt eller lesbisk samliv hører inn under den alvorlige beskrivelse som apostelen regner opp i 1Kor.6:9-10: *”Eller vet dere ikke at de som gjør urett, ikke skal arve Guds rike? Far ikke vil! Verken horkarerer eller avgudsdyrkere eller ekteskapsbrytere eller de som lar seg bruke til unaturlig utukt, eller menn som øver utukt med menn eller tyver eller pengegriske eller drankere eller baktalere eller røvere skal arve Guds rike.”*

I Bibelen har spørsmålet om ”samkjønna samliv” å gjøre med frelse eller fortapelse. Da er det ikke et spørsmål om å akseptere og inkludere hverandres vurdering. Den som taler, skal tale som Ordet taler. 1Pet.4:10f. Å inkludere homofilt og lesbisk samliv er både å tale og å leve i strid med Ordet.

Den veien Bibelen peker på for å komme ut av Guds dom, det er veien om omvendelse og tilgivelse. Vi lærer det av Jesus i møte med kvinnen som var grepet i hor. Han møtte henne med tilgivelse, og disse ordene: *”Gå bort, og synd ikke mer.”* Jesus møter botferdige syndere med syndenes tilgivelse og ikke syndenes tillatelse. Se Joh.8:1-11.

Når vi foran har sitert 1Kor.6:9-10, må vi understreke at alvoret i dette ordet er ikke bare dette ene samlivsspørsmålet. Nett nå er det gjerne der kampen står, men vi må ikke lure oss til å løsrive den synden fra den bibelske helheten. Alvoret gjelder like mye de andre momentene som er nevnt – gjøre urett, drive baktalelse, hor, avgudsdyrkelse, bryte ekteskapet, stjele, være pengegrisk eller dranker. For alle er det en vei ut – gjennom bekjennelse av synd og mottagelse av Guds tilgivelse i Kristus.

Den lutherske bekjennelse sier i CA art 7 at ”kirken er forsamlingen av de hellige, der evangeliet læres rent og sakramentene forvaltes rettelig. Og til sann enhet i kirken er det nok å være enig om evangelielæren og forvaltningen av sakramentene –”. Spørsmål som dreier seg om frelse eller fortapelse, har soleklart relasjon til saksinnholdet om å lære evangeliet rent og det som er nødvendig for sann enhet. De som konkluderer mot Bibelens ord i homofilisaken, kommer åpenbart i strid med bekjennelsen slik det er uttrykt i Augustana 7 i samsvarighet med Bibelens lære. Dette betyr at å tale om å akseptere to syn i respekt for hverandre, er en umulighet. Dersom en skal inkludere ja til homofilt og lesbisk samliv, da har en i realiteten tatt bort den overbevisning som er forankret i Bibelens lære.

Samtidig som vi sier klart i fra om sakens realiteter, vil vi tydelig uttrykke respekt for og omsorg for mennesker som strever med sin seksuelle orientering, og med deres familier. Vi vet at våre vurderinger oppleves vanskelige for mange av dem. Vi vil gjerne uttrykke at deres menneskeverd er lik alle andres. Det skal ikke krenkes og ingen må utsette dem for sjikane eller mobbing – heller ikke om de velger annen livsform enn den vi finner forenlig med Guds Ord. Spesielt vil vi gjøre oppmerksom på livssituasjonen for de homofile og lesbiskes barn. De må ikke utsettes for noe ondt på grunn av foreldrenes livsvalg. Men det som denne saken dreier seg om for oss er dette: Vi kan ikke gi råd i strid med Bibelen – som all lære og livsførsel skal prøves på. Vår samvittighet er bundet i Guds ord.

3. Kan vi opprettholde medlemskapet i Den norske kirke?

Spørsmålet om medlemskap i kirken er reist av flere i denne situasjonen. Noen har meldt seg ut, andre vurderer spørsmålet ut fra hva som skjer i Kirkemøtet i høst, eller i forhold til hva andre vil gjøre. Vi har også som lederskap i ImF fått spørsmål om råd.

Vi erkjenner at spørsmålet er naturlig og vitner om alvoret i situasjonen. Det er høyst beklagelig at kirkelige ledere fører en læremessig profil som lager samvittighetsproblemer for bibeltro kristne. Våre videre vurderinger er så langt disse i spørsmålet om medlemskap:

Dersom Den norske kirke vedtar åpning for at mennesker som lever i homofilt eller lesbisk samliv kan inneha alle stillinger i Den norske kirke, har kirken gjort et dramatisk brudd med sin nåværende bekjennelse. Dersom en i tillegg vedtar å vie homofilt samlevende og lager liturgi for dette, har en i en viss forstand i realiteten endret Den norske kirkes bekjennelse. Det er en dramatisk situasjon. Da må vi si fra om at denne er bibelstridig og kan aldri bli anerkjent som vårt bekjennelsesgrunnlag.

Kirkemedlemskap er en personlig sak. Derfor skal hver enkelt respekteres for sitt valg og kjenne frihet til å følge sin overbevisning. Ingen må være i tvil om at det er ledelsen i Den norske kirke som har forårsaket den splittelse som allerede er et faktum. Ingen må derfor kjenne på at en selv er årsak til splittelsen om en velger utmeldelse. Støtte til lokale krefter som står for bibeltro teologi, kan også synliggjøres uten formelt medlemskap. I ImFs lover er det plass for medlemmer i Den norske kirke, medlemskap i andre lutherske kirker, - og personer som ikke har formelt kirkemedlemskap. Dette innebærer også inkludering av de som formelt ordner seg som registrert menighet i tråd med "Lov om trussamfunn og ymist anna". Det avgjørende er ikke kirkemedlemskapet, men deres bekjennelse til Bibelen og den evangelisk lutherske tro.

Vi vil så langt ikke aktivt foreslå utmeldelse av DnK for de som har slikt medlemskap. Det henger sammen både med vår vurdering av medlemskapets status og behovet for å kunne uttrykke våre vurderinger "innenfra". På tross av de bibelstridiges makt for øyeblikket, vil vi ikke uten videre overlate Den norske kirke i deres hender alene. Selv om det ikke er organisasjonen som er medlem i kirken, og inkluderer medlemmer med forskjellig kirkemedlemskap eller uten, har en i alle år sett på seg selv som en fri og selvstendig misjonsbevegelse innen Den norske kirke.

Når det gjelder Kirkens status, har ImF ikke forstått medlemskapet slik at det formelle medlemskapet gir alibi til vranglære og vranglærere i kirken. Vi har mer sett kirkemedlemskapet som en "kirkelig folkeordning" der det hellige samfunn kan bygges på basis av Bibel og bekjennelse. Dette kommer også fram i Syn og retningslinjer for ImF (eller DVI som det den gang het i 1953²). Her sies det at vi forholder oss ikke til det kirkelige embetet som sådant, men til "embetets innehaver".

Spørsmålet om medlemskap i statskirken eller å gå ut og danne frikirke, er ikke av ny dato i ImF. Ved flere milepæler der vranglæren har ytret seg sterkt i kirken, har spørsmålet vært reist. Det har hver gang endt med status quo. Indremisjonsfolket har ikke sett det riktig å danne en egen fri kirke, men være en fri og selvstendig misjonsbevegelse.

Dersom vi som ImFs ledelse skulle anbefale utmeldelse av DnK, vil vi finne det naturlig at det skjer på bakgrunn av grundig drøftelse med andre bibeltro ledere slik at en kan ha en mer

---

² Disse retningslinjene ble vedtatt av Forbundsstyret og rådmøtet i 1953 for å klargjøre organisasjonens felles forståelse av viktige læremessige tema og forhold til Den norske kirke.

samlet vurdering bak rådet. Slik situasjonen ser ut til å utvikle seg i Den norske kirke med anbefalingene til Kirkemøtet, er det helt nødvendig også å samtale mellom bibeltro ledere om selve medlemsskaps spørsmålet. Det er mange i kristenfolket som spør om råd.

I de neste avsnittene vil vi gi tilkjenne våre råd pr. dato.

4. Støtte til bibel- og bekjennelsestro i Den norske kirkes tjeneste.

Den norske kirke er organisert på tre plan – sentralt med kirkemøte, bispemøte og kirkerådet, regionalt med bispedømmeråd og biskop, og lokalt med menighetsråd og prest(er) (og i tillegg prostiet med prosten som mer enn før koordinerer prestetjenesten i sitt område).

Vi ser for oss et variert forhold til disse ”nivå” i kirken. Når det gjelder sentralt hold, har ImF for så vidt aldri hatt et direkte forhold gjennom samarbeidsorgan som andre (med f. eks. Samarbeidsrådet for menighet og misjon, SMM). Dersom DnK gjennom kirkemøtet og bispemøtet inkluderer ja til homofilt samliv, har disse organene satt seg i konflikt med Bibelen og kirkens bekjennelse. Videre er det naturlig å følge prinsippet i det som kalles Calmeyergatelinjen³ – om intet frivillig samarbeid med de liberale. Dette prinsippet fra 1920 er også egnet i dag. Men det betyr ikke at det kan anvendes som kopi av tidligere tider. Det er derfor aktuelt både å vurdere hvordan vi bør praktisere det selv som organisasjon, og utfordre bibeltro i den offisielle kirke til sammen med oss å vurdere anvendelsen i dag. I dagens kirkelige bekjennelse situasjon kan det være aktuelt å støtte bibeltro prester og andre i den offisielle kirke til å markere åndelig brudd med vranglære og vanglærere. Det er i denne sammenheng aktuelt å tale om ”det kirkerettslige minimum”⁴. Vi må gjøre det helt klart at det er ikke aktuelt å ha kontakt med biskoper, proster, prester og andre stillinger som lærer i strid med Guds ord. Det samme gjelder for tilsvarende organer og råd på alle plan i kirken.

Men situasjonen i Den norske kirke er som før nevnt, svært forskjellig rundt i landet. Det er fortsatt mange prester og andre tjenere som ønsker å stå for bibel- og bekjennelsestro teologi. Disse lider og trenger vår støtte og omsorg. Vi vet at blant dem er det også nyanserte vurderinger om kirke- og embetssyn. Vi må regne med at ikke mange deler helt vår lavkirkelige forståelse. Like fullt ønsker de et positivt forhold til indremisjonen og bedehuset. Vi signaliserer positivt fellesskap med disse. Samtidig gjør vi det klart at det er like lite aktuelt å legge bedehusets virke inn under deres tjeneste som andres. Vårt prinsipielle standpunkt er organisasjonenes frihet og de troende forsamlings selvstendighet med forsamlingsfrihet, frihet til bruk av nådemidlene og frihet til å kalle arbeidere.

Med kirkerådes råd om å akseptere to (uforenlige) syn har en toet sine hender sentralt i kirken og ført problemet nedover til bispedømme- og lokalplanet. Det skaper helt uholdbare forhold for mange prester, andre tjenere så vel som for rådsorganer. I dagens medie verden med det store politiske presset vi er vitne til, kan de bibeltro utsettes for gapestokk og press som ikke alle er rustet til å tole. Vi må være på vakt og gi dem støtte og omsorg.

Mange bibeltro i Dnk har et brennende ønske om å bygge menigheter (forsamlinger) på bibelsk grunn med gudstjenesten som basis. Samtidig som vi skal ha stor forståelse for deres situasjon og vurderinger, krever situasjonen nå at vi vennlig kan utfordre disse til å vurdere

³ Uttrykket refererer seg til et stort bekjennelsesmøte i Calmeyergatens misjonshus i Oslo i 1920. Hovedpoenget i vedtaket var at en ikke skulle inngå frivillig samarbeid med liberale (som for eksempel å invitere slike som talere i bedehus og misjon).

⁴ Det kan legges litt forskjellig i uttrykket. Hovedpoenget er at en bare samarbeider om de formelle ting som ligger i utførelsen av tjenesten i forholdet mellom arbeidstaker og arbeidsgiver uten å legitimere den annens lære.

situasjonen og strategien nøye. Den ”kirkelige grunnen” er i dag mer usikker enn noen gang med tanke på hvordan det kirkelige demokratiet kan snu opp ned på mange ting. I dette ligger jo også noen av vår prinsipielle vurderinger av de kirkelige rådsorganer og det folkekirkelige demokrati, som bygger på dåp og medlemskap, ikke på dåp og tro som det åndelige alminnelige prestedømmet. Vi tillater oss derfor å be bibeltro kretser i den offisielle kirkes tjeneste om å knytte fellesskapene til bedehuset og misjonsforsamlingene. Vi tror det er en bedre langsiktig strategi. Derfor oppfordrer vi bibeltro prester og menighetsråd til å vurdere situasjonen og gjerne samtale med organisasjonene om disse spørsmålene.

5. Indremisjonsforbundets eget virke.

Indremisjonsforbundet er en selvstendig misjonsorganisasjon på evangelisk luthersk grunn. Våre idealer er uttrykt på basis av troskap mot Bibelen og den evangelisk lutherske bekjennelse. Uavhengig av situasjonen i Den norske kirke har vi alltid understreket vår organisatoriske selvstendighet og uavhengighet. Samtidig har relasjonene til Den norske kirkes offisielle liv vært forskjellig både på det personlige planet og relatert til bedehusets og indremisjonens virke. Det er ingen grunn til å strømlinjeforme dette fra sentralt hold eller fra kretsledelsen. Samtidig er det i den åndelige situasjonen nå svært viktig å oppmuntre til åndelig bevissthet om bedehuslivet framover. Det er på denne bakgrunn ImF har utarbeidet Håndbok for bedehuset med allsidige råd og konkrete maler for arbeidsområder. Vi oppmuntrer alle i våre sammenhenger til å vurdere dette og bruke det tilpasset sin situasjon.

Vi nevner også heftet om Lederskap og tilsyn i ImF som vi drøftet i Generalforsamlingen dette året. Heftet vil bli gjort ferdig og sendt ut innen rimelig tid. Med den store tilslutningen vurderingene fikk i GF, har vi stor frimodighet til å be kretser og lokale styre og ledere om å bruke dette.

Forsamlingsbygging er et sentralt begrep i indremisjonen for tiden. Det prinsipielle i dette er ikke nytt. Det er det samme prinsippet som kom til uttrykk i det gamle uttrykket – reis vennesamfunnet. Når vi legger vekt på forsamlingsbygging, er vi opptatt med å understreke at den lokale konkretiseringen – fra registrert menighet (forsamling) eller forsamling med fullstendig nådemiddelforvaltning og andre ”kirkelige handlinger” som konfirmasjon, bønn for nygifte eller begravelse i bedehuset uten kirkerettslige forandringer, til mer tradisjonell bedehusforsamling i samarbeid med den lokale kirke – alltid må tilpasses den lokale situasjonen. ImFs nye maler til lover og vedtekter er tilpasset varierte forhold.

Det ”nye” i vår tid er at presset fra liberalt hold og vranglæren er ekstra sterk og frimodig. Derfor må vi oppmuntre alle bibeltroende i bedehuset til å ha et bevisst forhold til kirken. Vi kan ikke tilrå at en går til liberales gudstjenester eller bruker deres medvirking. I et uensartet kirkelig landskap vil vi oppmuntre ledere ut over landet til å være bevisste på å gi hjelp. Dette gjelder ikke minst ut over landet i mer grissgrendte strøk. Ikke alle steder er det livskraftige store forsamlinger å invitere til. Alle må få hjelp. Ingen må overlates til seg selv alene uten mulighet til fellesskap og åndelig betjening.

Det er ikke minst et viktig ansvar for lokale ledere i samråd med andre organisasjoner å finne gode løsninger. Det er ikke ansvarlig lederskap å overlate ansvaret og problemet til den enkelte troendes vurdering av situasjonen. Ledere skal gi hjelp og være forbilder for de troende.

Vår konklusjon er at den uoversiktlige kirkelige situasjonen krever ekstra årvåkenhet og relasjonsbygging for å finne tjenlig vei framover. Vi ønsker å gi klare signaler om at så langt

misjonsfolket gir oss ressurser, vil vi tilskynde forsamlingsbygging og allsidig hjelp. Det er vår vei uavhengig av kirkesituasjonen. Men i den alvorlige situasjonen som nå er, ser vi dette også som nødvendige alternativ for de som ønsker det.

6. Bibeltro nettverk mellom organisasjonene i bedehuset.

Indremisjonsforbundet har alltid kjent på ansvar for å samle bibeltro misjonsfolk i bedehuset på tvers av organisasjonsgrenser. Vi tror at det er særlig viktig i vår tid å ha god kontakt med andre organisasjoner og troende med forskjellige ”hjertebarn” for å bygge gode fellesskap lokalt. Vi må prøve å finne løsninger for lokale fellesskap samtidig som det vises respekt for hverandres integritet og selvstendighet.

På sentralt hold er det utviklet god kontakt mellom organisasjonene som står bak NLA⁵. Generalsekretærene møtes regelmessig og med visse mellomrom er også styreformennene med i slike drøftelser. Slikt møte vil finne sted i høst etter Kirkemøtet.

ImF tror at både den åndelige situasjonen generelt og den kirkelige situasjonen nett nå, tilsier at god kontakt mellom organisasjonslederne er viktig. Derfor er ImF også opptatt av å kunne utvikle og styrke dette nettverket. I denne situasjonen må vi også understreke at det er nødvendig å drøfte den interne læremessige situasjonen i organisasjonene. Vi vet at det også internt kan være press i liberal retning. Derfor er det viktig å ha bevissthet om slike spørsmål.

Det er lite som i dag taler for at de forskjellige organisasjonene ser for seg et alternativt kirkesamfunn. Vi ser heller ikke det som aktuell strategi. Derimot tror vi at det kan være verdifullt at organisasjoner som er opptatt av forsamlings- og fellesskapsbygging med tilnærma samme idealer, utvikler et konkret nettverksfellesskap. Det kan i seg selv være nødvendig misjonsstrategi i dag. I tillegg tror vi at når ”kirkesamfunnet” smuldrer enda mer opp, kan et slikt nettverk for mange være et godt alternativ og en god løsning på deres ønske om å tilhøre et fellesskap som går ut over det lokale planet og sin egen organisasjon. For ImF som gjerne omfatter misjonsvenner med forskjellige hjertebarn, vil også dette være et godt opplegg.

7. Bibeltro nettverk på luthersk grunn.

Den åndelige situasjonen generelt og situasjonen i Den norske kirke spesielt tilsier at det er aktuelt å vurdere utvidede nettverk på luthersk bibeltro grunn. Selv om vi har forskjellige nyanseringer, vektlegginger og konklusjoner når det gjelder kirke- og embetssyn og flere enkeltspørsmål, er situasjonen slik at vi bør kunne ha god kontakt og samrådning i respekt for hverandre. I det åpne samfunnet som vi i dag lever i, er det nødvendig å stå sammen og støtte hverandre på egnet måte. I et slikt fellesskap kan det være aktuelt å invitere ledere som står i andre lutherske kirker og bibeltro ledere som har offisiell tjeneste i Dnk. Av de siste tenker vi spesielt på de prestene som står bak dokumentet Carissimi. Selv om vi ikke deler alle deres vurderinger når det gjelder tilsyn, kirke- og embetssyn, er det viktig for oss å finne måter der vi kan bygge broer, bibeltro nettverk og støtte og hjelpe hverandre. Vi tror det vil være til gagn for troens folk på Bibelens og bekjennelsens grunn i vårt land.

---

⁵ Det er: Indremisjonsforbundet, Misjonssambandet, Misjonsselskapet, Normisjon, Laget og Søndagsskoleforbundet. Israelsmisjonen har også de siste år vært med i de uformelle ”generalsekretærmøtene”. Andre mindre organisasjoner som det kan være aktuelt å inkludere er Samemisjonen og Den indre sjømannsmisjon.

På dette området kan vi hente inspirasjon fra Danmark. Deres kirkelige situasjon er minst like vanskelig som vår norske. Der har en del organisasjoner og ledere på den såkalte høyrefløyen i kirken funnet hverandre i et løst nettverk. Dette er det behov for også i Norge.

8. Bibeltro økumenisk nettverk.

Den åndelige situasjonen i landet og den læremessige situasjonen i mange kirkesamfunn er slik at skillelinjene går ikke alltid mellom kirkesamfunn eller mellom organisasjoner. Vi vet at det brytes internt og at ikke minst mediepresset mot bibeltro kretser viser økende styrke.

Normale kristne standpunkter karakteriseres i dag ofte med fyord som ultrakonservative og fundamentalistiske. Bibeltro ledere forsøkes stigmatisert som kjærlighetsløse mørkemenn.

Vi tror at det er viktig at bibeltro ledere fra forskjellig hold har kontakt med hverandre, støtter og hjelper hverandre. Hvordan et slikt "nettverk" (kanskje et annet navn som kontaktmøte eller lignende kan være bedre benevnelse også?) skal se ut, og hvordan det kan fungere, er det for tidlig å ta stilling til. Det er vår vurdering at saken bør settes på dagsorden som en del av strategien framover.

9. Det er tid til å be!

I Indremisjonsforbundets ledelse er vi svært takknemlige for alle henvendelser vi har fått om forbønn for vår tjeneste. Det har stor verdi og betyr svært mye for vår frimodighet i hverdagen.

Vi takker for forbønn og vi oppmuntrer alle troende til forbønn for den åndelige situasjonen som er i landet. Temaet bør stå på bønnelisten både i det personlige bønnelivet, i husandakten og i forsamlingslivet. Vi oppmuntrer til forbønn om visdom for alle i ledende stillinger om å finne veier "*sannheten tro i kjærlighet*". Ef. 4:15.